

Hz. Amine (r.anha) ve
Hz. Halime (r.anha)

Hz. **Öğlum** **Muhammed** (:Asm)

*"En unutulmayacak yüz,
anne yüzüdür..."*

NURİYE
ÇELEĞEN

Kenz-i Aşk I

SIYER ROMAN

TİMAS
E

OĐLUM HZ. MUHAMMED (asm)
HZ. ÂMİNE & HZ. HALİME
Nuriye Çeleğen

TİMAŞ YAYINLARI | 4607
Edebiyat Kitaplığı-Roman | 196

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

EDİTÖR
Seval Akbiyık

DÜZELTİ
Ümran Tüzün

KAPAK TASARIMI
CumbaCo

İÇ TASARIM
Tamer Turp

1-2. BASKI
Aşk-ı Hüzün adıyla yapılmıştır

3. BASKI
Aralık 2018, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-2525-1

9 786050 825251

TİMAŞ YAYINLARI
CaĐaloĐu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
facebook.com/timasyayingrubu
twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BİRİNCİ BÖLÜM

NEZR-İ YÜREK

Her kalbin sınıdığı bir İsmail'i vardır.

HABER...

Haber sırrını vakitten kapmıştı. O da vakit gibi tez canlıydı. Hep birilerine ulaşmak isterdi. Kulaktan kulağa su gibi akardı.

Annem, haberin coşkusuyla geldi. Sevinci yüzüne vurmuştu. Acı yüzü sarartırdı da sevinç parlatırdı. Annemin yüzü, genç kız siması gibi canlanmış, gerilmişti.

Ona baktım. Bir şey sormadım. Nasıl olsa söyleyecekti. Dilde durmayan tek şey haberdı. Annemin halinden haberin mahiyetini anlamıştım. Anneleri ancak kızı için iyi bir evlilik haberi bu denli sevindirir, en çok da böyle bir haber heyecanlandırır. Belli ki annem, bir evlilik haberiyle gelmişti. Genç kıza sükûnet yakışırdı. Duygularımı belli etmemeye çalışarak sustum. Annem, her zamanki şefkat dolu, yumuşak sesiyle konuştu.

“Âminem, Mekke'nin seyidi Abdülmuttalib seni oğlu Abdullah'a ister.”

Annemin mazi dolu gözlerine mahcup baktım.

Odayı sükût kuşattı.

Annem haberin cevabını arar gibi yüzüme baktı. Bir anda değişik hislerin eline düştüm. Yalnız, Abdullah kelimesini duydum. Şimdiye dek duyduğum tüm sözler silindi, bildiğim tüm kelimeler nisvana tutundu. Abdullah ismi kalbimin ortasına düştü. Söz mecalim kalmadı. Bilumum duygularım kalbimde toplandı. Bu nasıl kalp atışıydı Allah'ım? Kalp, kelamla mı canlanırdı? Varlık, kelamla mı hayata tutunurdu?

“Kün” sırrını hatırladım. Allah’ın ol kelamını duyunca demek varlığın kalbi böyle atıvermiş. Meğer her kelimada “Kün!” saklıymış.

Kalbimde kelim titredi...

Annemin duygularımı bilmesinden korktum. Yüzüme edep düştü. Yanaklarım soluk pembeliğini atıp al al oldu.* Annem, olgun kadındı. Saklanmak isteyen duygularımı anladı. Bağına bastırarak beni benden kaçırdı.

Gerçeklerden kaçmanın en kolay yolu mazinin bir odacığın sığınımektir. Ben de öyle yaptım.

Haberin heyecanı ile kalbim anda, ruhum geçmişteydi. Yürümek istemeyen bir çocuğu ellerinden tutup zorla götürür gibi anı maziye sürükledim. Annemin sinesinde mazinin sokaklarında koştum.

İşte buldum! Mazinin bu sokağındaydı. Çocuğu olmayan annemin çocuk için yakarışları, doğumum...

Mazi, açık bir kucak gibiydi hep. Dinlendirirdi insanı. Saklardı.

Ananın koynu mazinin açık penceresiydi. Başım annemin konyunda, bir anda seyrettim geçmiş.

Bir gurup vakti gibi maziye baktım. Her şey daha dün gibiydi...

***

Akşam, vaktin gözünden düşmek üzereydi. “Vaktin kokusu var,” derdi annem. En çok da akşam vaktinin kokusunu severdi. Ona göre akşam, kalp kokardı. Odalara akşam erken inerdi.

Akşam kokulu odadan avluya yürüdü. Babamın yanına oturdu. İçinde bir kırıklık vardı. Gökyüzüne baktı. Berraktı. “Ne kadar çok yıldız var,” dedi. Bu kadar çok yıldız kendi içindeki teklğini hatırlattı. Yıldız yıldız açıldı içindeki kimsesiz koylar. Annem Berra’nın beyaz yüzü soldu, acılı kalbi biraz daha acıdı. Çocuksuzluk bir kez daha içini sızlattı.

* Tasavvufta meleklerin rengini soluk pembe olarak Hz. Âmine’den aldığı söylenir.

Dert varsa dil duada olurdu. Annem, “Rabbim,” dedi “Rabbim, yalnızlığımın ellerinden tutacak, kimsesizliğimi unutturacak bir yavru ver!”

Çocuksuzluk kuraklık gibiydi. Hayata dair umutlar yeşermez olurdu. Bereketsiz toprak, meyvesiz ağaç gibi hissedirdi kadın kendini. Çocukla yeşerirdi kadının umutları birden. Her duyguya can gelirdi bahar gibi. Kadının eteklerine çocuk tutundukça kadın da hayata tutunurdu.

Annem üzüntüyle babam Vühayb’e baktı. İçindeki yalnızlıktan kaçarcasına babama yaklaştı. Babam, annemin sığınağıydı.

Annem Berra, her kulun bir şeyle sınıandığını bilirdi. Kendisi de analıkla sınanmakta olduğunu bilmesine bilmekteydi ama içinde her daim bir çocuk, “Anne, anne!” diye seslenmekteydi. Zaman geçtikçe çocuğun sesi sanki daha da güçlenmekteydi.

Her sabah “anne” sesiyle uyanıyor, her gece “anne” diye haykıran bir çocuk sesiyle uyuyordu. Sürekli ellerinden tutan, eteklerinden çekiştiren bir çocuk vardı.

Çocuk garip bir duyguydu. Varlığı şefkatle kalbi sızlatır, yokluğu ruhu acıtır. Annemin içinde yalnızlığını tırmıklayan bir çocuk vardı. Acı, kadının gözlerine dolardı. Annemin gözleri nemlendi. Nemli gözlerini akşamın peçesiyle babamdan gizledi. Erkekler acıyı da, acılı kadını da pek sevmezdi.

Annem kendi içinde yaşardı. Komşu kadınlar gibi dışarıda vakit geçirmezdi. Suskundu. Sustukça derinleşiyor, derinleştikçe içine kaçıyor. İçine kaçıkça da daha çok yalnızlık hissediyordu.

Annem, yalnızlık birikmiş gözlerle babama baktı. Erkek, hislerini kadın gibi ortaya dökmeydi. Kadının duyguları çırpınan su gibiydi, hemen gözlerinden akıverirdi. Erkek, derinlere kök salmış dağlar gibiydi. Duyguları belirsizdi, ama daha kuvvetliydi. Annemin düşünceleri babamın duygularında takılı kaldı.

Daha ne kadar bekler ki, dedi kendi kendine. Neden evlenmesin? Bir erkek meyvesiz bir ağacın gölgesinde daha ne kadar oturur? Acı hep birileriyle teselli isterdi. Annem, kalbindeki hüznün neh-rinden peygamberlere aktı. Her acı insanı bir peygamberin elinden tuttururdu. Ondan mıydı acaba, bu kadar çok peygamber vardı? Peygamberlerin çokluğu insanların acıları kadar mıydı? Annem Berra bilirdi kalbinde yarası olmayanın Rabbine sılasının olmadığını. Beyaz elleriyle acısını tutar gibi kalbine bastırdı.

Yalnızlık peygamber sırrıydı. Dedemiz İbrahim ateşte yalnızdı, Nuh azgın kavminin içinde, Yusuf kuyuda, Yakup hasrette, İsa semada, Zekeriya testerenin ucunda yapayalnız değiller miydi? Kadın da çocuksuz olursa yalnızdı. Annem şükretti. “Kul, yalnız kaldığı kadar yakındır Rabbine,” dedi.

Acıda kendini teselli etmek, rıza makamıydı...

Her dem ellerinden tutunduğu dedesi Hz. İbrahim'i hatırladı. Onun da çocuğu olmamıştı. Bir gece gökyüzüne bakmıştı da bu kadar çok yıldızın olmasına şaşırıp kalmıştı. Rabbi ona rüyasında demişti:

“Senin şu gökteki yıldızlar kadar neslin olacak.”

Yaşlı peygamberden nasıl da çocuk olmuştu, kuru ağacın mey-veye durması gibi. Annem Berra sükûtun kapısında duaya durdu.

Sükût, kalbin duasıydı...

Sessizlik bizde haldi. Boş söz söylemezdik, sözümüzü içimizde biriktirirdik. Onun için kalpte demlenmiş sözcüklerimiz sükûtun vezninde hep şiir olup akardı. Bunun için her Arap biraz şair doğardı.

Annem, her daim sabır ve tevekkülün ince noktasından hayata baktı. Çocukları çok seversem Allah'a bana neden vermedin diye sitem mi olur; az seversem de O'na küsmek mi olur diye düşünürdü. Annemin yazgısını yazana itaati muhkemdi. Hayat fistanını rıza kumaşından dikmişti.

Annem, içindeki çocuk hasretini sabırla teselli etti. Bilirdi, kaderin sırrını hep sabır çözerdi.

Bir gün annemin sabır yüklü yüzü sevinçle parladı. Alnında şimdiye dek görülmemiş birkaç ışık huzmesi belirdi. Yıllardır özlemine taşıdığı çocuk müjdesini babama verdi.

Annem için günler yalnızlığı toplayarak geçerken içine başka bir endişe düşmüştü. Ya bebeği kız olursa... Yıllarca beklediği analığı yaşayamadan yavrusu kumlarda gömülü kalırsa... Umut dualarla bereketlenirdi. Erkek bebek için el açtı.

Annem Berra, yavrusunu dua dua beklerken dayanamayıp bir gün şefkatli eşine içindekini söyledi:

“Ey Vüheyb, bunca yıl çocuk bekledik. Ya bir de kız olursa...”

Babam kesik sorunun devamını anladı. Annemin ısl ısl parlayan alnından öpüp sorusunu cevapladı.

“Ey Berra! Sen bilmez misin benim için kız da erkek de birdir.”

Annemin içine en soğuk sular serpildi. İnsan sabırsız sanılırdı oysa zaman insandan sabırsızdı. Atalarımız, “Sen sabretsen de zaman sabretmez,” demişti. Zamanın sabrı yoktu. İnsan da sabırsızlığı zamandan kapmıştı. Zaman sabretmeden dokuz ayın sonuna geldi. Mekke'nin en iyi ebeleri annemin başındaydı. Yıllardır beklenen, dualarla istenen bebek dünyaya gözlerini açıp ısl ısl baktı.

“Kız,” dedi ebelerden biri duyulmasını istemez bir sesle. Annem Berra babamdan aldığı güçle, “Kızım,” dedi. “Kızım.” Ebelerden diğeri kararmış bir yüz, ağlamaklı bir sesle doğumu babama haber etti.

“Kız oldu.”

Babam, “Kızım oldu!” dedi sevinçle. Büyük bir neşe ve heyecanla yakınlarına seslendi.

“Yemekler yapılsın, ziyafetler verilsin. Tüm dostlar ve Mekke halkı davet edilsin. Kurbanlar kesilsin, herkese et gönderilsin. Dağdaki kurt, kuş da unutulmasın, dağlara et bırakılsın.”

Şaşkınlık kuşattı herkesi. İlk defa bir kız çocuğunun doğumuna yemek verilip kurbanlar kesilmekteydi. Kimse anlayamadı babam Vüheyb’in benim doğumumdaki sevincini.

Babam sevinçle beni kucağına aldı. Büyük bir özlemle öptü. Annemin bana hamile iken alnında oluşan ışık huzmelerinin benim alnımda parladığını gördü. Babamda değişik bir hal vardı. Sevinçten yerinde duramıyordu.

Bana en güzel ismi vermek istedi. En güzel ismi onun verebileceğini düşündü. Beni kucağına alıp o çok sevdiği dostuna götürdü. Mekke’nin seyidi Abdülmuttalib her zaman olduğu gibi Kâbe’nin önündeki minderinde oturmaktaydı. İlk gittiğim yer Kâbe oldu. Babam beni dostu Abdülmuttalib’in kucağına verdi.

“Ey dostum Abdülmuttalib, kızımın ismini sen koy!”

Orta yaşın sükûnetle kuşattığı Abdülmuttalib beyaz yüzüme, ışıltılı parlayan alnıma kader yazgımı okurcasına baktı.

“Vüheyb, her türlü korkudan emin olsun. Bu bebeğin ismi Âmine olsun!”

“Âmine!” diye seslendi Abdülmuttalib, “Âmine!”

Kâbe şahitlik etti.

Sevinçle gülen babam sanki tüm kâinatın benim doğumuma sevindiği, her şeyin Âmine dediği hissine kapıldı.* Beni daha sıkı kucakladı. Bağına bastırıldığı bebeğine usul usul, ninni gibi seslendi.

“Âmine! Âmine!”

***

* Tasavvufta Hz. Âmine (ra) doğunca kâinatın bir ay sevindiği kabul edilir.

Mazinin sokaklarında koşarken kulaklarımda çınılıyordu Abdülmuttalib'in "Âmine! Âmine!" sesi. İnsan ne garip şeydi. Ceset anda kayıtlı iken o bir solukta maziye giderdi de hemen gerisin geri dönerdi.

Mazi, hatıralarını hep kokusuyla saklardı. Hafızamda hatıralar, ruhumda mazinin hasret kokusuyla kendime geldiğimde başım hâlâ anneciğimin heyecan dolu koynunda idi.

Daha dün gibiydi varlığıma bir ad verilışı. Vaktin ellerine düşerdik tohum gibi. Büyümemizi bile vaktin geçmesiyle anlardık. Andan ana geçerken değiştirdik de anın geçtiğini o zaman fark ederdik. Mazide topladığım hatıraları yine mazinin sırlı hafızasına bırakıp ana döndüm.

***

Annem getirdiği haberin heyecanıyla karşımdaydı. Beyaz bir sükût aramızdaydı. Hep severdim sükûtun dilini.

Dilin takati kesilince kalp, sükûtla kelam ederdi.

Teskin edemediğim duygularımla anneme baktım.

Demek bana ad veren Abdülmuttalib beni oğlu Abdullah'a isterdi.

"Abdullah," dedi içim.

"Abdullah," dedi kalbim.

Mekke, yek-âvâz "Abdullah," dedi. Allah'ım, bu ne güzel isimdi! Bu ne yumuşak bir seslenişti!

"Abdullah!"

İlk kez bir erkeğin ismini seslendi kalbim. Bundan mıydı içimdeki değişik hisler? Kalbimde bir düğüm çözüldü. Bir nehrin bendi açıldı. Kalbimden doludizgin bir nehir gürül gürül akmaya başladı. Kalbim, annemin kucağında bilinmez bir sırla attı.

Sabır mutluluğu da, acıyı da gizlerdi. Sükût, sabır ehlinin sırrıydı. Sabır da insanı sükûta taşırdı. İki kadın, sükûtun kelimasında söze durdu. Annem, cevabımı sükûtumla anladı.

Sükût, çok güçlü bir kelamdı.

Görmediğin birine bu nasıl akıştı? Duygu gözde değil, kalp-
teydi. Muhabbeti kalbe göz taşımazdı. Demek ki gözün bakışı,
kalbe perdeydi.

Abdullah, şu günlerde Mekke'nin en meşhuru. Alnında nur
parlayan Mekke'nin seydinin kurbanlık oğlunu kim bilmezdi ki!
Daha yakınlarda uğruna yüz deve kurban edilmişti. Bugünlerde
Mekke'de tüm konuşmalar Abdullah ve onun büyük dedesi İsmail
peygamber üzerineydi. İki kurbanı Mekke'de kalpler kurbandı.

Biri on yaşında, biri on dokuzunda kaderin bıçağına boyun
uzatmışlardı. Her ikisi de en itaatkâr kul, en itaatkâr çocuklardı.
Kalpte itaat varsa ruhta şefkat ve merhamet olurdu.

İsmail peygamber ile Abdullah'ın kaderleri benzerdi. Dedemiz
İsmail Mekke'nin ilk bebeğiydi. Zemzemi akıtandı. Onun için mi
Abdullah da babası Abdülmuttalib ile beraber hacılara kova kova
zemzem dağıtırdı. İsmail dedemiz rahmeti çıkartandı, Abdullah
da rahmeti dağıtan.

Abdullah'ı isim olarak bilirdim de kendini görmemiştim. O da
beni görmemişti. Beni hiçbir erkek görmemişti. Babam ve annem
beni Mekke'nin dağları gibi sarıp sarmalamış, şehrin kokuşmuş
dünyasından irak etmişlerdi.

Mekke'de kadın olmak çok zordu. Kadının iffeti yağmadaydı.
İffetsiz kalmaktansa çocukken kumlarda ölüp gitmeyi yeğ bulanlar,
kızlarını diri diri toprağa gömüyorlardı. Annemle babam da beni
kucaklarına sımsıkı gömerek Mekke'nin kokuşmuş ortamından
kaçırmışlardı. Onun için ne Mekke beni bilirdi ne de ben Mekkeliyi.

Ortam öyle kokuşmuştu ki bu kokunun sinmediği kimse kalmamış gibiydi. En azından kızlar, sefih bakışların, düşüncelerin kısıkcındaydı.

Mekke'de duyguları bakir kız yok gibiydi. Kızın bakireliği kadar gönlünün, hayalinin, kalbinin de bakire olması önemliydi. Bu duyguların bekâreti günah değmediğini gösterirdi. Kadının eşine sevgisi, duygularının bekâreti kadardı. Kadın eşini bakir duygularla severdi.

Bunun için midir ki Mekke'de hiçbir erkek beni görmediği halde, evlenecek her delikanlı önce beni isterdi.

Beni isteyenler içerisinde tek Abdülmuttalib'in oğlu yoktu. Babam da meğer böyle bir isteği bekler dururmuş. Abdülmuttalib oğlu Abdullah'a tek beni uygun bulurmuş. Onun da beklediği başka bir şey varmış.

Abdülmuttalib, on oğlu olursa onun birini Rabbine kurban etmeye söz vermiş. Ya kurban Abdullah'a çıkarsa diye düşünürmüş. En çok sevdiği çocuğu Abdullah imiş. Çocuklarının en güzeli, en yumuşak huylusu, en şefkatli ve en merhametlisiymiş. Üstelik bir de, herkesi hayran edip kendine çeken Abdullah'ın alnında bir nur varmış.

Abdülmuttalib bekler beklemesine de Mekke'deki kadınlar, kızlar beklemezler. Abdullah'ın yollarına çıkarlar. Abdullah da başka bir sınavdadır. Tüm nefse kaçan yolları kapatır ve yoluna düşen tüm nefislerden kaçır. Abdullah nefis firarisidir.

Abdülmuttalib kurban vaadini yerine getirmek ister. On oğlunu Kâbe'nin önünde toplar. Hangisini kurban edeceğini kura ile belirleyecektir. Çocuklarının hepsine tek tek bakar. Hepsini Rabbine kurban eder, ama içlerinden birini kalbinde saklar. Abdullah'a kura çıkmasa, diye dua eder. Oysa kuranın oku Abdülmuttalib'in kalbine isabet eder. Kurban Abdullah'tır...

Abdullah'ın annesi Fatıma Hatun öyle bir feryat eder ki tüm Mekke halkı toplanır. Herkes kurban hadisesine karşı çıkar. Hayber'de bulunan bir kâhineye danışmaya karar verilir.

Abdülmuttalib ve yakınları yirmi günlük bir Hayber yolculuğundan yeni dönmüşlerdi. Herkes sevinçliydi. Kâhine Kutbe kurban hadisesini diyet verilmesi ile çözüme kavuşturmuştu.

Mekke, Abdullah'ın kurban edilişini anlatıp dururken şimdi de diyeti olan yüz devenin kurban edilişini konuşmaktaydı.

Kurban hadisesi bitip Abdullah'ın diyeti olarak develer kurban edildikten sonra Abdülmuttalib'in ilk işi akrabalarıyla birlikte babamın yanına gelmek olur.

Abdülmuttalib beni oğluna isteyince babam birden doğumumu hatırlar. Ben doğduğumda kendisini kuşatan inanılmaz sevinci bir daha yaşar. Şimdiye dek hiçbir baba, kızı doğunca böyle sevinmemiş; hiçbir baba, kızının doğumu için böyle ziyafetler verip şenlikler düzenlememiş. Ben doğduktan sonra babamın kalbindeki sevinç çığlıkları bir türlü bitmek bilmemiş. Mümkün olsa sürekli şenlik yapıp kızının doğumu ile yaşadığı mutluluğu herkesle paylaşmak istemekteymiş.

Mutluluk taşar, acı kalbe sığar...

Abdülmuttalib'in evlilik teklifi üzerine babam o günleri bir kez daha hatırlamış. Babam benim doğumumda verilen ziyafette okunan bir şiiri hiç unutmamış.

Herkes ümitli

Herkes sabırsız

Kendi tarlalarına

Yağmasını bekliyorlar, diliyorlar

Bilmiyorlar ki, o ak bulut

Kendilerinden de heyecanlıdır

Babam o zaman bu şiiri dinledikten sonra benim doğumumla içinde dönüp duran büyük mutluluk ve heyecanın sırrını, misafirlerinin en kıymetlisinin kulağına eğilip söylemiş:

“Ey dostum Abdülmuttalib! Kızımın doğumuna bu denli sevinmem ve heyecanım o ak bulutun boşalacağı toprağa sahip olmaktan geliyor.”

Babam on dört yıl önce okunan şiiri o an gibi hatırlamış. Kalbi yine sevinç ve heyecanla atarken ak bulutun toprağına inme vaktinin geldiğini anlamış.

Zaten babam birkaç gün önce gördüğü bir rüyanın etkisindedymiş. Bu rüya babamı benim doğumumdaki gibi mutlu etmiş. Rüyasını anneme anlatmış.

“Ey Berra! Hani yakınlarda bir rüya görmüştün. Senin rüyana benzer bir rüya da ben gördüm. Rüyamda dedem İbrahim geldi. Bana dedi:

‘Abdülmuttalib’in oğlu Abdullah ile kızın Âmine’nin nikâhlarını kıydım.’

Bu ne kutlu bir rüya Berra!”

“Ey Vüheyb! Bu büyük bir hayır. Rüyaı kimseye söylemeden bekleyelim.”

Annemle babam beklerken kader beklemeden hükmünü kaza etmek için zaman nehrinde olayları akıtmış. Abdülmuttalib beni istemek için babamın yanına gelmiş.

“Dostum Vüheyb, nice zamandır bu günü beklerdim. Abdullah’ın kurban meselesi bitince, hayırlı bir nikâh ile de, Rabbe kurban ettiğim bu yavrumun nefsinı muhkem etmek istedim. Bilirsin Mekke’nin tüm kızları, kadınları Abdullah’ın yoluna düşer. Onun alınıdaki nuru kapmak isterler. Ama onun nurunun Âmine gibi bir kaba düşmesi gerek.”

Babam içine kaçır, sevinci Rabbine malum. Evet manasında kafasını sallarken kendi kendine söylenir:

“Ak bulut, pak toprak ister..”

Abdullah'la evlilik haberimiz Mekke'de bir anda duyuldu. Bu habere Mekkeli kadın ve kızların dışında herkes çok sevindi. Sevinenlerden biri de Mekke'nin kutlu kişisi Varaka'ydı.

Annem hemen nişan hazırlıklarına başladı. Herkes kendi hazırlığında. Anneler nişan, düğün için hazırlanırken kızlar kalbini hazırlar. Kalbimle baş başayım. Mutluluk için tek başına kalp yetermiş meğer. İçimde inanılmaz bir sevinç, kalbimde şimdiye dek hissetmediğim bir his var. Abdullah kalbimin ta içinde. Mutluluğum yüzümden anlaşılıyor. Mekkeli kızların hepsinin aşkı sanki bir anda benim kalbime düştü. Abdullah'ın alnında parlayan nur, benim kalbimde ışımaya başladı.

Henüz kendini görmedim. Mekkeli kadınlar surete âşık oldular. Bilirim aşk surete düşmez. Aşk gözün göremediğidir. Göze gelen aşk, kalbe gitmez. Ya Mekkeli kadınlarınkı aşk ya da görmeden kalbini Abdullah'a veren benimki. Aşk vaktin ellerinde belirir, zamanın tılsımıyla bereketlenir. Zaman bu muhabbetin sırrını elbet gösterecektir. Bilirim aşk, kalbin sabrıdır.

Daha önce hissetmediğim bir duygunun ellerindeyim. Günlerim bu duygunun selinde akıyor. Kalbimde bilmediğim bir lezzet var. Ayaklarım yere basmıyor, gözlerim kimseyi görmüyor. Mutluluğumun ışıltısında annem ile babamın bahtiyarlığına diyecek yok.

Aşka kalpte yaşayanlar ulaşır. Göz görünce aşk nefsin eline düşer. Göz bakarsa aşk kaçır. Nefsin gölgesi düşmüş kalpten aşk firar eder. Aşk, bir ateştir ki o ateşi Allah yakar, günah söndürür.

Aşk, temiz kalbe ikramdır. Hiçbir erkeği görmemiş, hiçbir erkeği hayal etmemiş Âmine'ye Rabbi, Abdullah'ın muhabbetini verdi.

Hep duyardım, Abdullah'ın yollarına Mekkeli kadınlar, kızlar dizilirmiş. Onlar Abdullah'a teklifte bulundukça o da kaçarmış. Abdullah kaçtığında her defasında alnındaki nur daha da parlamış. Sanki alnındaki nurun parıltısının sırrı haramdan kaçmakmış.

Abdullah'a uygunsuz teklifte bulunan kadınlar peşini hemen bırakmaz, ısrar ederlermiş. Bin bir sözle Abdullah'ı kandırmak isterlermiş.

“Güzel değil miyiz ya Abdullah?” diye peşinden giderlermiş. Abdullah bu kadınlara:

“Gidin!” dermiş “Gidin günahın güzeli ve güzelliği olmaz.”

Abdullah günahtan yüz çevirip durmuş. Allah, günahtan yüz çevirene karşı kullarına muhabbet verirmiş de günahtan yüz çevirdiği kadar da o kişinin kalbine, kendi muhabbeti ile aşkını koyarmış. Belki de bunun için Mekke'de her kadın Abdullah'a âşık olmuş. Sanırım benim de Abdullah'a karşı hissettiklerim haram bir erkek girmemiş bir kalbin helalini hissetmesiydi. Belki de Rabbin tüm duygularla helalini hissettirmesinin adıydı aşk. Kalbe günah düşmediği kadar mı aşk düşerdi? Bilemedim. Bir gün Abdullah'ın kadınlardan kaçış hikâyesini ondan dinleyecektim. Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Bekleyiş kimi zaman mutluluktı...

Ben kendi içimde yaşarken hazırlıklar tamamlanmış, nişan vakti gelmişti. Tüm Mekke bize aktı. Kurbanlar kesildi, ziyafetler verildi.

Mekkeli kızların çoğu içleri sızlayarak beni tebrik etti. Belli ki herkes içinden “şans” diyordu. Nişanda, düğünde kadınlar arasında en çok “kısmet” sözcüğü dilde dolaşırdı. “Nasip kimeyse o

olur,” teselli cümlesiydi. Belli ki herkes Abdullah’ı kaybetmenin üzüntüsü içindeydi.

Annem, beyaz yüzüme baktıkça bir daha bakıyor, mutluluğu kat kat artıyordu. Misafirlerle ilgilenirken sık sık yanıma gelip nasıl olduğumu anlamak istiyordu. Ben de anneme gözüme akan kalbimle cevap veriyordum. Annem her defasında keyifle yanımdan uzaklaşıyordu.

Kayınvalidem Fatıma Hatun’u kapıda karşılayıp elini öptüm. Beni sevgiyle kucaklayıp bağrına bastı. Rabbine, verdiği mutluluk için şükretti. Oğlunu kurban olmaktan kurtaran Allah ne çabuk onun mürüvvetini de göstermişti. Gözyaşı yağmur gibiydi. Yağmur kimi zaman bereket olup akardı, kimi zaman sel olup yıkardı. Gözün yaşı da kimi zaman kederi kapı dışarı eder, kimi zaman mutluluğu teskin ederdi. Kayınvalidem Fatıma Hatun’un kalbi ne çabuk gözlerinde birkaç damla yaş oluvermişti.

Hayat garipti. Hayat ırmağından bazen musibet akar, sabrettirirdi; bazen hayırlar gelir, şükrettirirdi. İnsanın hali sabırla şükür arasında zikre durmaktı. Kayınvalidemin dilinde zikrin de şükürün de en uzununu vardı.

Nişanın en candan koşturanlarından biri de Abdullah’ın dadısı Bereke’ydi.* Bereke’nin mutluluğuna diyecek yoktu. Kucağına doğmuş bebeğin nişanını görmek onu çok mutlu etmişti. Becerikli bir kadın olan Bereke her yere, her işe yetişiyordu.

Mekke’nin yaşlı kadınları evin en üst köşesinde yerlerini almıştı. İçeride misafirlere şerbet dağıtan genç kızların halhal sesleri duyuluyordu. Tabiatın sesinin duyulmadığı bu yerlerde halhal sesleri, kulaklara su sesi, rüzgâr sesi ve kuş sesi gibi akardı. Belki de bunun

* Bereke, Peygamber Efendimizin “Annemden sonra ikinci annem,” dediği Ümmü Eymen’dir. İslam’dan sonra olan çocuğu Eymen’in ismiyle künyelendiği için Ümmü Eymen olarak bilinir. Dönem anlatımı için o zaman kullanılan ismi Bereke’yi tercih ettik.

için, tabiata kaçamayan Arap insanı varlıktaki tüm güzellikleri kadında arar da kadına daha başka anlam yüklerdi.

Düğün ve nişanlarda şiir okuyan kadınların yeri her zaman ayrı olurdu. Defler eşliğinde şiir okumak töredendi.

Abdullah'la nişanımızın yapıldığı gün orta yaşı çoktan geçmiş olan kayınpederim Abdülmuttalib de akrabalarımızdan Hale ez-Zühriyye ile evlendi. İki göz aydınlığı bir arada oldu.

Mekke mutluydu...

***

Her sabah, taze bir umudun kapısıdır. Yeni güne farklı başladım. Nişanlı kızım. Değişik bir his. Birini hem çok sevmek hem onun tarafından seilmeyi beklemek; hem yakın hissetmek hem yabancı olmak. Tüm kelimeler ondan bahsetse diyorsun, tüm konuşmalar onun üzerine olsa istiyorsun. Cümlelerin arasına hep ondan bir şeyler sıkıştırıyorsun. Tanıyanlardan onu dinlemek istiyorsun. Acaba ile dolu bir sürü meraklı cümle akıyor zihninde. Henüz tanımadığın birine hem özlem duyuyor, hem çok uzun ayrılık gibi hasret hissediyorsun. Nişanla birlikte gizemli bir hayalin içinde evliliğin gerçek dünyasına akıyorsun.

Nişanın üzerinden çok vakit geçmeden düğünün olmasına karar verildi. Çünkü Abdullah daha önceden karar verilen bir ticaret için Şam'a gidecekti. Gidiş geliş iki üç ay sürerdi. Gitmeden düğünün yapılması münasip bulundu.

Her şey çok hızlıydı. Bir yere koşar, bir şeye yetişir gibi aceleydi. En çok da aceleci olan zamandı. Vakıt bineği yine kapımızdaydı, düğün anını ne tez getirivermişti.

Mekke'nin seyidinin oğlu ile Zühreoğullarının kızı evleniyordu. Tüm Mekke'yi ilgilendiren bir düğündü. Herkes düğüne katıldı.

Düğün tam üç gün üç gece sürdü. Geceleri Mekke'nin her tarafı meşalelerle aydınlatılıyordu. Sohbetler ediliyor, şiirler okunuyor, yemekler yenip hurma şerbetleri içiliyordu.

Sohbetlerin konusu dönüp dolaşıp dedemiz İsmail ile Abdullah'ın kurban edilme hikâyesine geliyordu. Öyle heyecanla anlatılıyordu ki sanki Cebrail yeniden koçla Mekke semalarına iniyordu. Mekke'de Abdullah'ın kurban hadisesi büyük bir etki yapmış, daha hafızalardaki tazeliği gitmemişti. Mekkelileri bu düğünde en çok heyecanlandıran da ölümün elinden henüz aldıkları Abdullah'ın hızlı bir şekilde hayata akışıydı.

Allah için kurban olan Abdullah'a nasıl da kalbim hemen akıp kurban olmuştu. Abdullah, haramdan nasıl kaçmışsa helaline de o kadar koşmuştu. Düğün süresince yanımdan hiç ayrılmadı.

Düğün değişik bir sırdı. İçime tüm aşkların künhü yüklendi. Bilmediğim duygular kalbime akıp durdu. Kalbim varlığa sığmaz oldu. Daha önce hissetmediğim bir muhabbetle gün be gün büyüdü durdu. Nefis gibi kalp de büyüdü. Nefis, varlık kadar; kalp, varlık ötesi kadar büyüdü. Kalbim büyüyor Allah'ım. Adı aşk, ama tılsımı başka bir şey... Kalpte yürüyorum.

Kalbim kelama aşına. Kalbimden akıyor Abdullah için dile saklı en zarif kelimeler... Beyitlerim edebin sır bohçasında gizli.

Abdullah güzel yüzlü bir delikanlı. Düğünle birlikte damat üç gün kız evinde kalmaya başlar. Törelerimiz böyledir. Kız, evliliğe baba evinde alışır.

Abdullah evimizde.

Annem ile babam misafirlerin en güzelini ağırlamanın heyecanı içinde...

Mekke'de düğün bayram...

***

Aylardan Recep...